

Arrest

nr. 149 864 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 waarbij niet wordt ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om terug in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juli 2012, als descendent van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 19 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 8 maart 2013 ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker wordt op 17 april 2013 te Brasschaat in het bezit gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (de zogenaamde F-kaart).

1.4. Op 10 februari 2014 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd, waarna de verblijfskaart op 13 februari 2014 wordt gesupprimeerd. Op 25 augustus 2014 wordt verzoekers verblijfskaart afgenomen door de administratieve diensten van de stad Menen.

1.5. Verzoeker dient op 20 november 2014 bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen een aanvraag in tot herinschrijving en tot het herkrijgen van de F-kaart.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 januari 2015 de beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan voormelde aanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 28 januari 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een F - kaart.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Betrokkene kreeg een bevel betekend op 08.03.2013 en moet gevolg geven aan deze beslissing.

Gelieve betrokkene dan ook af te voeren met verlies van verblijfsrecht.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker betoogt in dit verband dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd, nu wel wordt verwezen naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), doch zonder dat wordt uiteengezet om welke redenen hij zijn verblijfsrecht heeft verloren. Hij stelt ook niet te begrijpen dat hij gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 8 maart 2013, dat dateert van een periode voordat hij in het bezit werd gesteld van de F-kaart. Hij stelt dat er geen correlatie is tussen de verwijzing naar dit bevel en de opgegeven wettelijke basis, die verwijst naar een afwezigheid van het Rijk van meer dan één jaar.

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij [...] heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten onrechte in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat d.d. 19 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20) en blijkt niet als zou verzoeker tegen die beslissing enig rechtsmiddel hebben aangewend. Verzoeker werd vervolgens, d.d. 10 februari 2014, afgevoerd van ambtswege. Verder blijkt uit het administratief dossier dat op 25 augustus 2014 de bijlage 37 – attest van afneming van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd opgesteld daar verzoeker sedert 10 februari 2014 ambtshalve werd afgevoerd. Op 6 oktober 2014 werd meegedeeld dat verzoeker in geen geval terug in het bezit mag worden gesteld van een F-kaart daar hij die ten onrechte had ontvangen van de gemeente Brasschaat, ook al werd reeds een bijlage 20 genomen.

“de omstandigheid dat aan verzoekers per vergissing een verblijfstitel van onbepaalde duur werd afgeleverd, doet geen rechten ontstaan in hun hoofde. Er dient op te worden gewezen dat ‘de afgifte

van deze of gene verblijfskaart' een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (R.v.S. 5 januari 2012 nr. X)" (R.v.V. nr. X dd. 19.02.2013)

"er dient op te worden gewezen dat "de afgifte van deze of gene verblijfskaart" een declaratoir karakter en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit breng mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en a fortiori niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, want in casu het geval is. Verzoekster werd materieel in bezit gesteld van een E-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium, te weten het onderliggende (verblijfs)recht. (R.v.V. nr. X dd. 28.02.2013)

"Gezien de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden aanzien als een toekenning van een verblijfsrecht, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een rechtmatig vertrouwen had dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd toegekend. De Raad benadrukt bovendien dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Het gemeentebestuur van Antwerpen ging slechts op 16 mei 2013 over tot de afgifte van de F-kaart, zodat verzoeker zich voor de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissingen van 14 mei 2013 niet kan baseren op een rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling verricht twee dagen nadat de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen." (R.v.V. nr. X dd. 16.01.2014)

De gemeente Brasschaat heeft in casu ten onrechte en duidelijk per vergissing een F-kaart afgeleverd, hetgeen geen enkel verblijfsrecht kan doen ontstaan. Verzoeker kan bezwaarlijk terug in het bezit worden gesteld van iets wat hij nooit heeft gehad. Verzoeker voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 19 van de vreemdelingenwet daar hij geen houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning in België. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de F-kaart die per vergissing werd afgeleverd. [...]"

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de thans voorliggende zaak wordt verzoeker op 17 april 2013 de F-kaart uitgereikt. Op 10 februari 2014 wordt verzoeker vervolgens van ambtswege afgevoerd, waarna de verblijfskaart wordt gesupprimeerd. Verzoeker dient vervolgens op 20 november 2014 een aanvraag in tot herinschrijving en in antwoord hierop wordt de bestreden beslissing genomen.

De bestreden beslissing stelt dat na grondig onderzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan de vraag van verzoeker om terug in het bezit te worden gesteld van de F-kaart. Als wettelijke basis wordt vermeld: "art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981". Verder wordt gesteld dat verzoeker gevolg dient te geven aan het hem op 8 maart 2013 betekend bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester van Antwerpen wordt gevraagd verzoeker "af te voeren met verlies van verblijfsrecht".

De Raad kan, in navolging van het gestelde door verzoeker, enkel vaststellen dat geen enkele motivering in feite is opgenomen in de bestreden beslissing die verzoeker toelaat kennis te nemen van de feitelijke overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen.

Verweerder betoogt thans in de nota met opmerkingen dat verzoeker indertijd ten onrechte de F-kaart werd uitgereikt en hem op geen enkel ogenblik een verblijfsrecht werd erkend, waardoor hij uiteraard ook niet voldoet aan de voorwaarden voor een recht op terugkeer. De Raad kan evenwel enkel

vaststellen dat dit een a posteriori motivering betreft. Van een dergelijke redengeving is niet het minste spoor terug te vinden in de bestreden beslissing zelf. Er blijkt niet dat deze a posteriori motivering het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing kan herstellen. Uit de stukken van het administratief dossier kan ook niet met zekerheid worden afgeleid dat verzoeker op enig ogenblik op duidelijke wijze werd uiteengezet dat hem de F-kaart ten onrechte werd uitgereikt. Verweerder verwijst in dit verband naar een mededeling op 6 oktober 2014, doch op deze datum blijkt enkel een communicatie tussen de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel en een gemeentelijk ambtenaar waarbij wordt meegedeeld dat verzoeker ten onrechte de F-kaart werd uitgereikt, doch zonder dat met zekerheid blijkt dat de informatie betreffende verzoekers verblijfssituatie ook werd meegedeeld aan verzoeker zelf. Er blijkt ook niet dat verzoeker bij de eerdere afname van de F-kaart op duidelijke wijze werd meegedeeld dat de ten onrechte afgifte hiervan hieraan aan de basis lag.

In casu dringt de vaststelling zich daarenboven op dat de thans bestreden beslissing het tegendeel doet uitschijnen van hetgeen verweerder thans voorhoudt in de nota. Door de verwijzing naar de bepalingen die betrekking hebben op het recht op terugkeer en door ook melding te maken van het feit dat verzoeker door de burgemeester van de stad Antwerpen dient te worden afgevoerd met "*verlies van verblijfsrecht*", geeft de thans bestreden beslissing net aan dat er wel degelijk een bestaand verblijfsrecht was, hetgeen thans wordt tegengesproken in de nota. Er wordt in het inleidende verzoekschrift zo ook gefocust op de voorwaarden voor het recht op terugkeer. Er kan aldus worden aangenomen dat het gebrek in de motivering van de thans bestreden beslissing verzoeker verhinderde kennis te nemen van de werkelijke motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen, en de bedoelde nuttigheidsafweging te maken of tegen de werkelijke motieven zijn eventuele argumenten naar voor te brengen in het inleidende verzoekschrift.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het tweede middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 waarbij niet wordt ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om terug in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS